

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **J. R.**, zastoupen Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 6. 2013, č. j. 8 A 262/2010 - 46,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 6. 2013, č. j. 8 A 262/2010 - 46, rozhodnutí ministra vnitra ze dne 20. 10. 2010, č. j. MV-64701-3/VS-2010, a rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 25. 5. 2010, č. j. OAM-7594-9/MC-2010, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o žalobě 7.808 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Marka Sedláka, advokáta.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti 7.864 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Marka Sedláka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce J. R. domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 6. 2013, č. j. 8 A 262/2010 - 46, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze (dále také „městský soud“) napadeným rozsudkem zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí ministra vnitra ze dne 20. 10. 2010,

č. j. MV-64701-3/VS-2010, jímž byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 25. 5. 2010, č. j. OAM-7594-9/MC-2010, o zrušení povolení k trvalému pobytu [podle ust. § 77 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1992 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 31. 12. 2010; dále jen „zákon o pobytu cizinců“] a o stanovení lhůty k vycestování. Důvodem zrušení povolení k trvalému pobytu mělo být opakované závažné narušení veřejného pořádku spočívající ve spáchání několika trestných činů [dle ust. §§ 155 odst. 1, 156 odst. 1 písm. a), 202 odst. 1, 247 odst. 1 písm. a) a d), 249b, 250 odst. 1 a 2 a 257 odst. 1 zákona č. 140/1961, trestní zákon, ve znění pozdějších předpisů], pro které byl žalobce celkem v osmi případech odsouzen.

Městský soud v napadeném rozsudku shledal, že žalobce spácháním předmětných trestných činů narušil veřejný pořádek, neboť se dopustil jednání, která zákonodárce výslovně stíhá jako trestné činy právě pro jejich značně negativní dopad na veřejný pořádek. Zahájení správního řízení bylo na místě, až když bylo zřejmé, že žalobcovo odsouzení v trestní věci není ojedinělým excesem. Zahlazení některých odsouzení nemohlo nic změnit na tom, že se několikrát dopustil závažného narušení veřejného pořádku. V rozhodnutí Ministerstva vnitra je obsažen výklad neurčitého pojmu závažné narušení veřejného pořádku. Ministr vnitra nebyl povinen se tímto výkladem znovu zabývat. Městský soud neakceptoval argumentaci směřující k interpretaci pojmu veřejný pořádek (resp. jeho narušení) ve světle směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „směrnice 2004/38/ES“). Tato směrnice nedopadá na danou situaci, neboť žalobce není občanem Evropské unie. Žalobci by však nebylo možné vyhovět, ani kdyby se na něj tato směrnice vztahovala. Správní orgány se zabývaly otázkou zásahu zrušení povolení k trvalému pobytu do soukromého nebo rodinného života žalobce. Bylo v jeho moci své jednání ovládnout a zdržet se ho, v zájmu nejen svém, ale i celé rodiny. Změna druhu pobytu neznamená, že by nutně musel opustit území České republiky a zpřetrhat tak své rodinné a podobné vazby. Může požádat o povolení jiného druhu pobytu a za podmínek zákona i o povolení k trvalému pobytu. Městský soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Proti tomuto rozsudku městského soudu podal žalobce jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů podřaditelných pod ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Stěžovatel namítl, že jeho chování, které bylo podkladem k závěru o závažném narušení veřejného pořádku, je na první pohled natolik nelogické, že mělo být správním orgánům i městskému soudu podkladem k úvaze, zda netrpí duševní poruchou. Dne 31. 7. 2013 se podrobil lékařské prohlídce a tentýž den byl na pokyn lékařky hospitalizován v psychiatrické léčebně ve Šternberku (do 20. 8. 2013) s diagnózou bipolární afektivní porucha. V jeho případě není možno aplikovat ust. § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců pro projevy duševní poruchy, o které nevěděl, a proto ji nemohl léčbou ovlivnit. Správní orgány i městský soud dále nesprávně vyhodnotily dopad rozhodnutí do jeho rodinného a soukromého života. Žije v České republice od dětství, žijí zde oba jeho rodiče, kteří jsou nemocní, manželka a obě děti a živí se podnikáním. Nemůže nutit rodiče vystěhovat se a ani nemůže odvézt manželku a děti do jiné země, kde nemají práci a zdroj

pokračování

příjmů. Nutno přihlédnout i k duševní poruše stěžovatele, která zjevně vyžaduje stabilní rodinné zázemí a dohled rodiny nad dodržováním ambulantní léčby. Městský soud argumentuje nepravdivě, uvádí-li, že stěžovatel nemusí opustit Českou republiku. Většina druhů pobytu má za podmínku, že cizinec si o vízum či o pobyt musí požádat na zastupitelském úřadě mimo Českou republiku, kde musí také čekat na povolení. Jakékoliv vízum a povolení k pobytu mu navíc nikdy nebude uděleno právě z důvodu, které vedly ke zrušení jeho dosavadního trvalého pobytu. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek městského soudu a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Dále navrhl, aby soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

Žalovaný uvedl, že nebylo v jeho moci, aby duševní poruchu stěžovatele z čehokoli dovozoval. Navrhl proto, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek městského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že napadený rozsudek městského soudu, žalobou napadené rozhodnutí i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je třeba zrušit, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

Předně Nejvyšší správní soud poznamenává, že nemohl přihlédnout ke stěžovatelem tvrzené duševní poruše, jeho hospitalizaci, ambulantní léčbě a dalším s tím spojeným skutečnostem. Podle ust. § 109 odst. 5 s. ř. s. totiž Nejvyšší správní soud nepřihlíží ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí. Smyslem tohoto omezení je zamezit situaci, kdy by Nejvyšší správní soud rozhodoval o kvantitativně i kvalitativně bohatším návrhu stěžovatele, než o jakém mohl rozhodovat soud v předchozím řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49, č. 419/2004 Sb. NSS; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

Přípustnou je tedy pouze námitka, že správní orgány a krajský soud nesprávně vyhodnotily dopad rozhodnutí do stěžovatelova soukromého a rodinného života.

Podle ust. § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže cizinec opakovaně závažným způsobem naruší veřejný pořádek nebo práva a svobody druhých anebo je důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu.

V posuzovaném případě bylo stěžovateli zrušeno povolení k trvalému pobytu z důvodu spáchání většího množství trestných činů, v čemž bylo spatřováno opakované závažné narušení veřejného pořádku.

V této souvislosti je třeba uvést, že vzhledem k nejednotnosti dřívější judikatury Nejvyššího správního soudu se výkladem pojmů „*veřejný pořádek*“, resp. „*závažné narušení veřejného pořádku*“ v kontextu zákona o pobytu cizinců zabýval rozšířený senát zdejšího soudu, a to v usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 - 151, publikovaném pod č. 2420/2011 Sb. NSS. Rozšířený senát přitom konstatoval, že „[p]ři výkladu pojmů „*veřejný pořádek*“, resp. „*závažné narušení veřejného pořádku*“, používaných v různých

kontextech zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přiblížit i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity.“ Závěry o tom, jaké konkrétní jednání je závažným narušením veřejného pořádku, učiněné ve vztahu k určitému ustanovení, pak nelze bez dalšího přebírat při výkladu ustanovení jiných, nýbrž je třeba přiblížit ke specifickým okolnostem vzniku, původu a účelu ustanovení, stejně jako je třeba pak dané ustanovení přiměřeným způsobem vyložit rovněž ve vztahu k individuálním okolnostem jednotlivých případů.

Především tedy nelze citované ustanovení interpretovat ve spojení se směrnicí 2004/38/ES, respektive ve světle judikatury Soudního dvora Evropské unie vztahující se k této směrnici, jak požadoval stěžovatel v řízení o žalobě. Ust. § 77 zákona o pobytu cizinců nedopadá na situace řešené danou směrnicí, tj. na případ volného pohybu občanů Evropské unie, potažmo jejich rodinných příslušníků. Jeho předmětem je zrušení povolení k trvalému pobytu na území České republiky cizinci, který není občanem Evropské unie ani rodinným příslušníkem takového občana.

V obecné rovině lze vyslovit, že veřejný pořádek zahrnuje vedle norem právních také normy morální, sociální, politické, případně náboženské. Narušením veřejného pořádku závažným způsobem ve smyslu ust. § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců pak logicky může být pouze jednání narušující veřejný pořádek výraznou intenzitou. Pro posouzení závažnosti jednání pak hraje roli řada faktorů, jako je význam porušené normy, forma zavinění apod. Zároveň musí být při posuzování konkrétního případu dbáno na zachování přiměřenosti mezi intenzitou porušení normy a jeho následkem. Takovým následkem může být například zásah do soukromého a rodinného života cizince ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.; dále jen „Úmluva“). Posouzení intenzity narušení veřejného zájmu je tak neodmyslitelně spjata s posouzením, jakým způsobem bude vydávaným rozhodnutím zasaženo do soukromého a rodinného života cizince.

Čl. 8 odst. 1 Úmluvy stanoví, že *„každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence.“* Podle odst. 2 pak *„státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.“*

Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 – 71, zásahem do soukromého a rodinného života, který si cizinec na území České republiky vytvořil, by v souvislosti s čl. 8 Úmluvy mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“). Výjimkou by pak mohl být pouze případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do rodinné či osobní vazby byla již pouhá nutnost jeho vycestování. Otázku existence rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy je přitom dle Evropského soudu pro lidská práva třeba posuzovat s ohledem na stav v době, kdy zákaz pobytu nabyl právní moci (srov. například rozsudky ze dne 26. 9. 1997, ve věci *El Boujaïdi proti Francii*, stížnost č.

pokračování

25613/94, ze dne 13. 2. 2001, ve věci *Ezzouhdi proti Francii*, stížnost č. 47160/99, ze dne 31. 10. 2002, ve věci *Yildiz proti Rakousku*, stížnost č. 37295/97, ze dne 15. 7. 2003, ve věci *Mokrani proti Francii*, stížnost č. 52206/99, a ze dne 28. 6. 2007, ve věci *Kaya proti Německu*, stížnost č. 31753/02; vše dostupné na <http://echr.coe.int>).

Ustanovení čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (viz rozsudek ESLP ze dne 19. 2. 1996, ve věci *Gül proti Švýcarsku*, stížnost č. 23218/94) a v této souvislosti štrasburský soud bere v úvahu mimo jiné i otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý, život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, respektive soukromý život na jeho území.

Aby tedy nedošlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života cizince, je nutno poměřovat intenzitu zásahu spočívajícího ve zrušení povolení k trvalému pobytu a intenzitu narušení veřejného pořádku, které bylo důvodem tohoto zásahu státu. Pro tyto účely musí být nejprve v každém konkrétním případě identifikována jak intenzita zásahu, tak intenzita narušení veřejného pořádku.

Nelze přitom vyslovit paušální závěr, že by opakované spáchání více úmyslných trestných činů bylo vždy opakovaným narušením veřejného pořádku závažným způsobem ve smyslu ust. § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. V řadě případů tomu tak být může, přičemž postačí jednoduchá úvaha správního orgánu k učinění závěru o přiměřenosti zásahu, spočívajícího ve zrušení oprávnění k trvalému pobytu, do soukromého a rodinného života cizince. Bude tomu tak zejména v situaci, kdy závažnost spáchaných trestných činů bude vysoká a integrace cizince na území České republiky naopak velmi nízká. V nyní posuzované věci je však podle obsahu správního spisu stěžovatelovo rodinné zázemí na území České republiky velmi silné a stabilní. Na území České republiky přicestoval roku 1990 jako patnáctiletý spolu se svými rodiči. Nyní zde žije spolu s nimi, manželkou a dvěma nezletilými dětmi narozenými v letech 2006 a 2008. Jeho otec je po mrtvici a matka má cukrovku. V Makedonii podle svých slov žádné rodinné příslušníky nemá. Za této situace je nutno obzvláště pečlivě vážit důsledky zrušení povolení stěžovatele k trvalému pobytu a podrobně zkoumat okolnosti spáchání trestných činů, v nichž je spatřováno závažné narušení veřejného pořádku.

Správní orgány obou stupňů však v posuzované věci dovodily přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele pouze na základě skutečnosti, že spáchal opakovaně více trestných činů. Takovéto „posouzení“ však vůbec není výsledkem poměřování intenzity narušení veřejného pořádku a intenzity zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele, který měl být způsoben zrušením povolení k trvalému pobytu.

Ze správních rozhodnutí předně není vůbec patrná identifikace onoho zásahu do soukromého a rodinného života. Stěžovatel přitom již v rozkladu poukazoval na to, že podle prvostupňového rozhodnutí bude muset z území České republiky vycestovat. Ani ze žalobou napadeného rozhodnutí však nelze vůbec zjistit, zda podle správního orgánu a)

k žádnému zásahu nedojde, neboť stěžovatel bude reálně moci nadále bez přerušení pobývat na území České republiky z jiného titulu (požádá-li o jiný typ pobytu); b) dojde k zásahu pouze v tom, že bude nucen na určitou dobu opustit území a poté se bude reálně moci vrátit na území České republiky s tím, že lze očekávat, že ona dobu pobytu mimo území České republiky bude zhruba například 3 měsíce, 1 rok apod. Ze správních rozhodnutí lze nepřímou dovést pouze to, že správní orgány prakticky vylučují třetí možnost, a sice že by byl stěžovatel trvale odloučen od rodiny. Poukazují totiž na možnost pobývat na území České republiky na základě nového povolení, požádá-li o něj. Není ovšem opět zcela zřejmé, proč tuto možnost považují za reálnou. Jak totiž stěžovatel poukazuje v kasační stížnosti, závěr o závažném narušení veřejného pořádku pro něj může představovat reálnou překážku pro získání jiného pobytového titulu. I o této skutečnosti proto musí správní orgán uvážit, má-li odpovědně vyhodnotit, jaký reálný zásah do soukromého a rodinného života cizince může zrušení povolení k trvalému pobytu představovat. Mezi pouhou změnou pobytového titulu bez nutnosti opustit území České republiky na straně jedné a nutností opustit toto území bez reálné možnosti návratu na straně druhé je totiž zcela zásadní rozdíl. Správní orgány si tedy musí předně ujasnit, o kterou z variant u stěžovatele půjde.

Neurčily-li správní orgány vůbec, k jakému konkrétnímu zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele dochází, jen stěží mohly odpovědně posoudit, zda je tento zásah přiměřený.

Kromě toho se správní orgány řádně nezabývaly ani intenzitou zjištěného narušení veřejného pořádku. S ohledem na silné rodinné zázemí stěžovatele na území České republiky měly vzít správní orgány pečlivěji v úvahu veškeré okolnosti spáchání trestné činnosti. Podle obsahu správních rozhodnutí tak ovšem vůbec učinit nemohly, neboť si pro to neopatřily dostatečné podklady. Obě správní rozhodnutí v tomto směru odkazují na jediný podklad, kterým byl opis z Rejstříku trestů. Z něj však vůbec nelze vyčíst okolnosti spáchání trestných činů – kdy a kde byly spáchány, jaký byl jejich následek, polehčující a přitěžující okolnosti apod. Pouhá právní kvalifikace jednání stěžovatele je v daném případě zcela nepostačující.

Správní orgány tedy neučinily dostatečná skutková zjištění ohledně závažnosti jednání stěžovatele. V důsledku toho neobsahují prvostupňové ani druhostupňové rozhodnutí řádné posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele. Obě rozhodnutí tak trpí nepřezkoumatelností, pro kterou měla být městským soudem zrušena. Městský soud proto pochybil, pokud je v dané části podrobil věcnému přezkumu. Je přitom nutno dodat, že úvahy městského soudu jsou částečně stíženy toutéž vadou, jako úvahy správních orgánů. Městský soud totiž taktéž vycházel pouze z údajů obsažených v opisu z Rejstříku trestů, aniž by posuzoval konkrétní okolnosti spáchání trestných činů stěžovatelem.

Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatele proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 6. 2013, č. j. 8 A 262/2010 - 46, je opodstatněná a proto napadené rozhodnutí podle ustanovení § 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s. zrušil. S ohledem na důvody zrušení rozsudku městského soudu přistoupil Nejvyšší správní soud podle ust. § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s ust. §

pokračování

78 odst. 1 a 3 s. ř. s. také ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí ministra vnitra ze dne 20. 10. 2010, č. j. MV-64701-3/VS-2010, a jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 25. 5. 2010, č. j. OAM-7594-9/MC-2010. Podle ust. § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. byla věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Kasační soud ve věci rozhodl v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že stěžovatel měl v řízení o kasační stížnosti i v řízení o žalobě úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení o žalobě i řízení o kasační stížnosti.

V řízení o žalobě představovaly náklady řízení stěžovatele zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000 Kč a odměnu a náhradu hotových výdajů jeho zástupce. Odměna zástupce činí za dva úkony právní služby (převzetí věci a podání žaloby) v hodnotě 2.100 Kč za jeden úkon [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění účinném do 31. 12. 2012 (úkony právní služby byly učiněny do 31. 12. 2012, viz čl. II zákona č. 486/2012 Sb.); dále jen „advokátní tarif účinný do 31. 12. 2012“] celkem částku 4.200 Kč. Náhrada hotových výdajů pak sestává z paušální částky 600 Kč (2 x 300 Kč dle ust. § 13 odst. 3 advokátního tarifu účinného do 31. 12. 2012). Protože je advokát plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšuje se tento nárok o částku odpovídající dani, kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů a která činí 1.008 Kč. Jelikož má stěžovatel právo na náhradu těchto nákladů proti žalovanému, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že je žalovaný povinen nahradit stěžovateli k rukám jeho advokáta náhradu nákladů řízení o žalobě ve výši 7.808 Kč.

V řízení o kasační stížnosti představovaly náklady řízení stěžovatele zaplacený soudní poplatek ve výši 3.750 Kč a odměnu a náhradu hotových výdajů jeho zástupce. Odměna zástupce činí za jeden úkon právní služby (podání kasační stížnosti) částku 3.100 Kč [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „advokátní tarif“]. Náhrada hotových výdajů pak sestává z paušální částky 300 Kč (ust. § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Protože je advokát plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok o částku odpovídající dani, která činí 714 Kč. Jelikož má stěžovatel právo na náhradu těchto nákladů proti žalovanému, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že je žalovaný povinen nahradit stěžovateli k rukám jeho advokáta náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 7.864 Kč.

O návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud nerozhodoval, neboť stěžovatel přes výzvu soudu neuhradil soudní poplatek

spojený s tímto návrhem. Navíc Nejvyšší správní soud rozhodl ve věci samé takřka bezodkladně.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. října 2013

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu